

ся въ Шюмень, ствѣсѣмъ свободно и при оныя, коихъ никога не ся надѣяхъ да видятъ.... Криволицы-тѣ на рѣкѣ-тѣ Камчій отъ далечъ са лѣснаха, силно-то имъ течение правеше шюмъ, що ся чюваше отдалечъ. Дружина-та ся спрѣхъ край рѣкѣ-тѣ; водата бѣше надошла и бѣше дълбока, що никакъ не можеше ся премина пешкомъ.

— Ще чакаме рече Желе, тука е пѣтъ, а освѣтъ то днесъ е Петѣтъ, не ще ся забави да мине пѣкой съ кола или конь, та лесно ще минемъ оттатѣтъ.

Додѣ Жельо и Николе си пришепнахъ пѣщо и поздравихъ бѣгличкѣ-тѣ, ето отзадъ имъ ся зададохъ кола, върху кон-то сѣднахъ, та прѣминахъ наотвѣднѣхъ стѣрихъ.

Време-то изминуване; день-тѣ бѣше дълѣкъ: тѣ варвѣтъ сега безъ да угадятъ тѣготѣ. Станка не ся вече уморява; втора Камчія ся минува; село Ченгелъ, или Дивдядово, (полвинѣ часъ далечъ отъ Шюмень) заминуватъ.

— Додохме! Ето Шюмень! Станке, выкна радостно Ж. като ѱ показа града.

— Туй ли е Шюмень?

— Какъ нима додохме! извикахъ двѣ-тѣ изведнѣжъ.

И двама-та освободители съ двѣ-тѣ освободены